

[Søren Olesen.]

gerne selv vil ofre noget, men til gengæld også vil have noget ud af tiden.

Med hensyn til lovens administration forekommer det mig, at den vil blive noget tungtvirkende. Jeg tænker på de ret store ungdomsnævn — såvidt jeg kan se på 14 medlemmer for kommunernes vedkommende og 20 for amtets, idet tallet dog for landkommunernes vedkommende kan ned-sættes. Det er ret store forsamlinger, og jeg er bange for, at de kan komme til at virke tungt. Man kan i almindelighed sige, at et ungdomsnævn med få og interesserede medlemmer er mere værd end et med mange, af hvilke een måske kan lægge ansvaret over på en anden. Desuden kan der komme gnidninger med skolekommission og skoledirektion. Ganske vist skal disse organer administrere hver sit undervisningsområde, men i de fleste tilfælde skal de benytte de samme skoler og de samme lærere, og når der derudover kan ansættes en slags skoleinspektør og en viceskoleinspektør, kan man ikke helt frigøre sig for den tanke, at det kan give anledning til gnidninger. Jeg kunne ønske, at man som hidtil lod skolekommission og skoledirektion tage sig af den side af undervisningen suppleret med nogle medlemmer, der var særlig interesserede og kyndige på undervisningsområdet. Men det er naturligvis ikke af så afgørende betydning, og man finder nok den form, som tjener begge skoleformer og samarbejdet bedst. Det har man i hvert fald lov til at håbe.

Endelig er der brevskolerne, som ikke hidtil har været inddraget under lovgivningen. Når man nu gør det, må man altså mene, at de har en sådan betydning, at de bør tages med; det siges dog i bemærkningerne, at det sandsynligvis kun drejer sig om meget få. Jeg er betænkelig ved dette, fordi jeg mener, her er et særligt område, hvor eleverne og lærerne har bedst af selv at finde hinanden og fælles gensidig interesse i at få det mest mulige ud af det. Jeg kan i hvert fald slet ikke forstå, at man finder anledning til at gribe ind overfor de brevskoler, som ikke søger statsstøtte. At der kan finde misbrug sted, kan vel ikke nægtes, men sådanne misbrug vil sikkert hurtigt blive opdaget og må falde ind under den almindelige lovgivning mod svindel

under forskellige former; ellers kan det blive på uhyre mange områder, man skal til at lovgive. Hvad mener man f. eks. om dem, der rejser rundt og sælger forskellige bogværker til folk, og de løfter, de giver? Jeg synes, at det bliver meget vanskeligt at føre kontrol med brevskolerne, med en undervisning, som ikke søger statsstøtte. Jeg mener, at det må blive en sag mellem dem, der søger undervisningen, og dem, der tilbyder den. Iøvrigt indrømmes det jo, at man ikke ved, om man overhovedet kan føre en tilstrækkelig effektiv kontrol på dette område.

Den tredje nydannelse er fritidsklubberne. Mit parti kan ikke erkende, at det er en offentlig opgave, som bør tages op og lægges ind under lovgivningen om undervisning. Fra privat side og gennem foreninger er der gjort et meget stort arbejde for at beskæftige de unge i deres fritid. Jeg tænker her på spejderbevægelsen og andre bevægelser, de politiske foreninger, KFUM og de danske ungdomsforeninger. Hver gang man har kaldt på privat støtte til dette arbejde ved indsamlinger o. lign., har der været villighed til at hjælpe. Da det arbejde, der her er gjort, har båret så god frugt, synes jeg, det er meget betænkeligt nu at lægge det ind under en lovgivning som den her foreslåede. Det kan være, at forholdene i byerne, som jeg ikke kender så meget til, betinger, at kommunerne i visse tilfælde tager opgaven op, men jeg synes i hvert fald den må ligge udenfor statens område. Jeg er også noget betænkelig ved, at man her indfører et begreb, som man kalder ungdomsvejledere. Hvem skal bedømme og godkende sådanne vejledere? Det forekommer mig, at jeg et sted har læst noget om blinde vejledere, og at der kan findes sådanne, som vildleder de unge, kan vel heller ikke nægtes. Men det, som jeg synes er det umulige i denne forbindelse, er, at et nævn skulle kunne sætte sig til dommer og afgøre, hvem der er værdig til at betegnes som ungdomsvejleder, og hvem der ikke kan findes værdig dertil. Jeg vil mene, det blev en meget vanskelig opgave. Når så dertil kommer, at disse vejledere kan få halvdelen af deres løn fra staten, og at de, hvis de først er godkendt, næsten kan forlange, at kommunerne skal yde tilskud til lokaler, mener jeg, at man her har givet